

Furtuna mea de vise

Emaanastasia

Furtuna mea de vise

Se pierde noaptea-n gânduri și pana mea-ntre ele,
Dar scriu frânturi de vise cu dorurile-ntregi
Trecând pe puntea sorții prin gândurile mele
Cu inima zdrobită, dar tu nu mă-nțelegi.

Furtuna mea de vise se-agață de catargul,
Unei corăbii duse aproape eșec,
Și marea se tot umflă primind-o în prea largul,
Trăirilor de-o clipă în care mă înec.

Tăcerile sunt toate ca niște felinare,
Mă urmăresc din toamna pierdută-ntre visări,
Iar tu te duci lăsându-mi aceeași întristare
Ce stă în pragul ușii ca-n sala unei gări.

Stingheră și plăpândă o noapte se arată,
Cu-alaiul ei de stele căzând colo pe lac,
Cu luna sângerândă de vina ce își poartă
Spărgând clepsidra vieții în gândul meu când tac.

Același naufragiu mă poartă-n zorii zilei,
Câzând pe roua clipei ca frunzele-arămii,
Lăsând tot frigu-n suflet ca în cutia milei
Să mă afunde-n noapte prin orele târzii.

Desferec trei cuvinte uitate-n brăul sobei
Și ard în gând dorința de-a nu le întâlni,
Și-apare toboșarul ce ține ritmul slovei,
Iar noaptea mea apune pierdută-n poezii.